

CAO News 10

Horolezecký časopis severočeského regionu č.075

HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

WWW.VRCHOLKY.CZ

Ročník 7, číslo 075

-- Since 1999 --

Říjen 2005

AMÍK O LABÁKU..

STEVE WUNSCH

„Přesto, že je obtížné porovnávat neobvyklý způsob lezení v Sasku s jinými technikami lezení, mohu s jistotou prohlásit – a moji přátelé jsou v tomto se mnou naprosto zajedno – že na našich cestách po Americe, Velké Británii, Evropě a Austrálii jsme se nikde nestkali s tak neporovnatelně vysokou úrovní obtížnosti jako v Labských pískovcích...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Roháče 2005
- ✓ Martinka stoletá
- ✓ Thaurac a La Seranné
- ✓ Chřibský hnědák 2005
- ✓ Quakerský sloupek
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ a mnohé další...

Leze Nely Kudrová, jistí Ondra Beneš. Nautilus RP VIIc, Labské údolí. Foto © Heinz Zak

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Houba Chára
Předseda CAO Děčín

Nerad bych to zakřiknul, ale zdá se mi, že Hospůdka Na Kocandě aka Hovadinec byla dobrá volba. Máme samostatný salonek, vejdemo se bez problémů všichni, kola si lze vzít dovnitř, je zde příjemné prostředí a solidní obsluha. Tak to bylo i 4.10.2005, kdy jsme se v poměrně hojném počtu sešli na další členské schůzi CAO Děčín.

Přišli také tři milí hosté: **David Dáda Nehasil**, **Milan Myšák Myšík** a **Jiří George Tojmar**.

Program říjnové schůzky:

- **CAO News 10.** Doplnění, poslední příspěvky, střípky, nové cesty..
- **Časovky CAO Děčín.** Vyhodnocení, výsledovky, gratulace **Honzovi Jordákovi** za perfektní výkon. Časovky na 100 km se účastnil jen **Milana Šafařík**.
- **XV. ročník Podzimního lezení.** Poslední informace o vývoji situace na tábořišti, e-mail od **Ládi Vöröse**, organizační záležitosti..
- **Fotoarchiv vrcholových knih.** Byl položen základ nového archivu starých historických vrcholových knížek (nafoyceny první 2 z roku 1939). Bude stále doplňován.
- **Blížící se akce.** Přejezd Krušných hor 15.10., Hocyboj 23.10., XXXI. roč. HOB v Dolním Prysku 23.10., Rozlučka s letním časem u Kosti 29.10., Běh Labákem 6.11., Mikulášský noční OB na mapě Klobouk (nad Binovcem) 2.12.2005 aj.
- **Různé.** Dvě horolezecké svatby v jeden den (**Domesovi, Pilchovi**); stoletá výročí věží a cest; výzva **Davidy Nehasila** ohledně správcovství Tokáně; nové cesty v Labáku i jinde; výsledovka z Chřibského hnědáka 2005; schůze VK ČHS – požadavky na kruhy, slaňáky, knihy a krabice; nová oddílová trika a kšiltovky; fotografie z lezeckých i nelezeckých akcí, horolezecké filmy a samozřejmě lezení a lezení a..

Horolezecký klub CAO Děčín

Horám zdar!

Roháče 2005

aneb Pád do ticha 2

Petr Pítrš Kočka
CAO Děčín

Původně měl být název bez „aneb“, článek Jindřišky Řehákové v minulém CAO News mě bohužel inspiroval k variabilitě názvu – čtete a pochopíte.

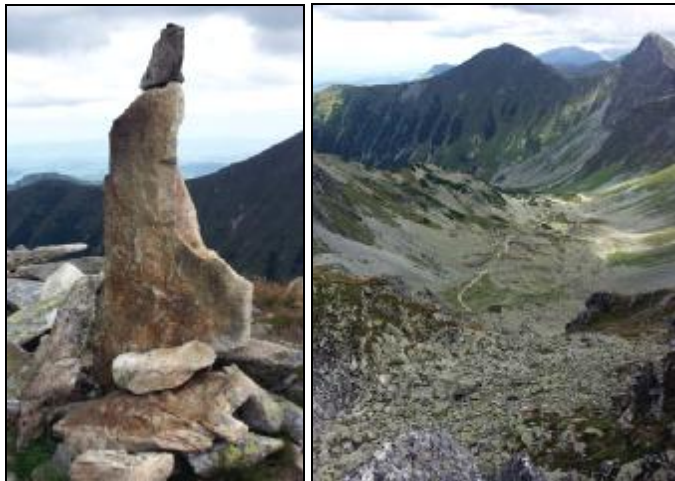
Krom členství v ČHS se mi kdysi urodilo i členství v celosvětové organizaci MENSA. A tak bylo hračkou se dozvědět, že jakýsi skvělý človíček jménem Marián ze slovenské Mensy organizuje setkání horechtivých mensanů a současně druhý pokus o přechod sedmi vrcholů Roháčů na hlavním hřebeni, majících přes 2000 m, během jednoho dne. Loni se nezadařilo kvůli počasí, a tak natěšenost byla veliká. Nakonec se přihlásilo asi 15 lidí, větším dílem z Čech, povedlo se domluvit vytížení aut a v pátek 26. 8. ve večerních a nočních hodinách jsme se postupně sjížděli v Zuberci, kde bylo zajištěno bydlení v penzionu Stomatológ (úžasný název J).

Většina lidiček se netvářila, že bude pomýšlet na mety nejvyšší, naopak spolubydlící Richard a já jsme byli odhodláni v případě dobrého počasí přechod zvládnout. I když jsme snídani usmlouvali „už“ na sedmou ranní, stejně auta na parkovišti v Roháčské dolině kousek nad Zverovkou opouštíme až v 8,30 hod. S Richardem nasazujeme tak pekelné tempo, že i plně obsazený přibližovací motovláček nás má problém předjet. U Ťatliakovej chaty čekáme na ostatní a naše dobývání chtivá skupinka se rozrůstá na pět lidí. Richard – lezcík ze Zlína se slušnými zkušenostmi z Tater, Daniel – poněkud civilní a nečitelný samorost, Bára – krásná a nadupaná domácí vrcholová volejbalistka, Josef – student z Plzně s nevyjasněným vztahem k výškám a já. Marián se „obětuje“ a jde s ostatními kratší trasu.

Opět nasazujeme ostré tempo, počasí je skvělé a na cestě na první dvoutisícovku přes sedlo Zábrať a vrchol Rákoň předbíháme většinu dříve vstávších turistů. Volovec (2063,4 m) - kratouňka zastávka na hlt becherovky z Richardovy placatice a honem do Jamnického sedla a vzhůru na Ostrý Roháč (2087,5 m). Exponovaný hřbet s řetězy trošku nevyhovuje Josefovi, vše se ale zvládne a – druhý vrchol za námi (obr. 1).

Dolů do sedélka a honem na třetí – Plačlivé (2125,1 m). Další dvoutisícovka je bezejmenná (2051,7 m), nicméně ji zdobí množství kamenných mužíků až mužů. Neleníme a přímo na vrcholu stavíme skoro metrového muže ku větší slávě Mensy ČR a SR. J

(obr. 2; obr. 3 – pohled od mužíka do doliny)

Po seběhnutí do Smutného sedla si teprve zde dopřejeme asi 25 minut na jídlo a odpočinek. Pohled na Žiarsku dolinu a Baranec stojí také za chvílku okolkování. Je teprve kolem poledního, už tušíme, že by se měl přechod nechat dotáhnout do konce bez větších problémů.

Po nástupu ze sedla překonáme přímo po hřebeni jakési tři pseudovrcholky a vystoupáme na východní vrchol Trech kop (2136,3 m - pátá dvoutisícovka). Celou cestu s Richardem řetězy jen stínujeme, a tak při výstupu na prostřední vrchol „volným lezením“ žertuji s jakýmsi starším pánem sestupujícím po řetězu – ať se neobává, však se vyhneme. Rychle se prosmýkneme přes další řetězy dolů (proti se tvoří fronta tak na půl autobusu) a vzhůru na západní vrchol. Po nezbytné becherovce se věnuji focení v dálce vykukujících Vysokých Tater. V tom slyším výkřik „NEEÉ“ vedle stojícího Richarda..

Strhnu foťák z očí a pak už jen vytreštěně zírám na padající tělo, kameny a baťoh z východního vrcholu směrem k Roháčským plesům. Jak hadrová panenka, to je první, co mě napadá. A jako druhé: ta neodvolatelnost, nevratnost, definitivnost. Až později si vzpomenu, že to mohl být ten pán, se kterým jsem o 20 min dříve žertoval na prostředním vrcholu.

Okamžitě se pokoušíme dovolat na slovenský integrovaný záchranný systém – daří se tak až po dlouhých sedmi minutách – jsme druzí, alespoň tak. Nemáme žádné lezecké vybavení, takže ani neřešíme problém, zda a jak pomoci – riziko pádu je příliš vysoké. Spíše začínáme řešit Josefa, který si sedl na zem a odmítá pokračovat dále. Naštěstí se po chvíli nechá přesvědčit k dalšímu pochodu, a tak pokračujeme v mírném útlumu na další vrchol. Jediný Daniel nic neviděl, pořád se držel poněkud vpředu, ostatní jsme se domluvili, že mu zatím nebudeme nic říkat. Aniž o tom v tu chvíli nějak uvažují, začínám ostatním vyprávět obsah filmu „Dotek prázdnoty“ (někdy přeloženo také jako „Pád do ticha“) a již v pomalejším tempu vystoupáme na Hrubou kopu (2166,4 m).

Pozn. Možná někoho napadne vzhledem k souvislostem něco ve smyslu, že jen idiot může v takové chvíli vyprávět obsah tohoto filmu – o filmu ale diskutujeme naprosto cíleně; než dokola si každý sám rozebírá setkání se smrtí „v přímém přenosu“, raději na něčem podobném, ale neosobním maximum stresu ventilovat ven..

Na vrcholu se nezdržujeme a pokračujeme na Baníkov (2178,0 m – vlastně zde jsme se dostali nejvýše). Jít přímo po turistické značce po hřebeni, to je docela zajímavé. Volné

lezení obtížnosti 1 – 2 po více či méně dunících blocích (obr. 4); ještě, že alespoň Josef s Bárrou mohli jít pod hřebenem po vyšlapané stezce. Nicméně zvládneme s Josefem mezi mnou a Richardem poslední řetězy a jsme na vrcholu č. 7. Dlouho se ale nezdržujeme a začínáme sestupovat do Baníkovského sedla. V tom VHÚÚÚM, skoro nás to připlácne k zemi. Jakýsi „dobrák“ s větroměrem nám prosviští asi 30 m nad hlavami. Raději nedomyšlet, co by to mohlo provést s nezkušeným turistou či děckem přímo na hřebeni. Mezitím přilétá konečně (asi po 50 min) červená helikoptéra. Pád vypadal tak hrůzostrašně, že snad ani není možné ho přežít (celkem kolem 250 – 300 m), jsme ale rádi, že se konečně něco děje.

V Baníkovském sedle zjišťujeme, že Daniel a Josef mají docela dost, my ostatní ale toužíme po alespoň jednom vrcholu nad plán. Je na dosah, a tak zatím, co ti dva odpočívají, rychle vyšlapeme ještě na Pachoľa (2166,6 m). Dopijíme becherovku a po nezbytném focení

(obr. 5 – pohled zpět na trasu s Volovcem vpravo od středu)

se vracíme do sedla. Čeká nás už jen sestup, během kterého pozorujeme stále manévry záchrannů. I z nich je už jasné, že nyní řeší, jak dostat mrtvé tělo dolů. Danielovi říkáme, o co „přišel“ – nelituje.

Pak už jen krátká zastávka u Roháčského vodopádu a mobilní sladění setkání s druhou skupinou, která absolvovala jen poloviční hřebenovku a sestupuje ze Smutného sedla. Všichni se sejdeme v pořádku u aut a vracíme se do Zuberce. Neprodleně „esemeskujeme“ domů, že jsme všichni v pořádku.

V pondělí ráno se pak dozvídám, že zpráva o nehodě se objevila až a jen v nedělním zpravodajství Českého rozhlasu.

V neděli se ještě zúčastníme spolu s Vlastou a Janou (dvěma „mými“ českými pasažérkami) dopoledního výletu do Juráňovej doliny a pak již se zastávkou na Oravě, skvělých haluškách a Strečně směrujeme k domovům.

Zbývá poděkování Mariánovi za organizaci a obrovská spokojenost s víkendem, s absolvovanou túrou a jedním vrcholem nad plán - velká výzva do budoucna na non-stop přejítí všech dvoutisícových vrcholů na hlavním hřebeni (celkem deset – ještě Spálená a Salatin).

A moc a moc k přemýšlení o neodvolatelných krocích, tenouké hranici a okamžicích mezi životem a smrtí.

Martinka stoletá

Vzpomínkový lezecký vandr po Slovensku

Jiří Houba Chára
CAO Děčín

Když jsme se Zdenálem Vaisharem řešili tradiční otázku, kam letos do hor, padl návrh na Vysoké Tatry. Jednak jsme tam dlouho nebyli a pak, Martinka slavila pěkné kulatiny. Martinka není nová členka našeho lezeckého klubu, ale cesta. Nejdlejší, a říká se i nejkrásnější, na Gerlachovský štít. A je také notně stará, rovných sto let...

Z dlouhých příprav už jsme vyrostli, navíc je to skoro „doma“. Za hodku je sbaleno a jedem. V týdenním nechutném přídělu deště se našel jediný den se slušným počasím, jako zázrakem právě ten výstupový.

Vzali jsme to hodně natvrdo. Žádný nocleh na Sliezkém domě, žádná přibližovadla nebo lanovky. Pěkně po svých přímo z Tatranské Polianky. A svižně. Na Polském hřebeni jsme chvíli po východu slunce a po poledni jsme na vrcholu nejvyšší hory Slovenska, někdejšího Československa, Česko – Slovenska i ČSFR.

Lezení bylo jedna báseň. Náhdera a krása, pohoda a klid. Nahoru a dolů přes sedm sedel a štítů až k tomu hlavnímu. Krásnou túru si vybral pan profesor A.Martin před sto lety...

Sestup opět až do Polianky byl nekonečný, ale všechno kolem jakoby se nám to snažilo vynahradiť nádhernými panoramaty a kouzlem neskutečných barev a odstínů.

Ráno po pěkném dni už ani památky. Vandr proto jedeme zakončit lezením, couráním a návštěvou kulturních zařízení do Bielych Karpat, kde nepršelo a kde už nás mají „za domácí“...

THAURAC a LA SERANNÉ

aneb lezení a lítání v jižní Francii

Rostislav Sedliský
HUDY sport

Jak o každý rok na sklonku léta, kdy už tady pomalu začíná nevlídné počasí, vyrážíme ještě za kouskem tepla do jižní Francie. Dříve to bylo celkem jednoduché, oblasti k lezení je spousta, ale najít takovou oblast, kde se leze i lítá, není nic jednoduchého. Naštěstí Bill Gates a jeho internetová pavučina nám po několika hodinách hledání a vyhodnocování určila jasný cíl: pohoří La Seranné a masiv Thaurac, oblasti ležící asi 40 km na sever od Montpellier.

Náš mančaft tvoří Jarda Uher, Venca Storzer a já a po patnácti hodinové cestě se ubytováváme ve velmi hezkém campu Val' Herault u vesničky Brissac. Cena byla sice trochu dražší (18 euro za plac a tři osoby/den), ale super bazén, na sociálkách by se dalo jist ze země, klid a příjemní človičci kolem. Postavili jsme stan a společenské šapitó, sbalili věci na lítání a se slovy: „Na lezení jsme po nonstop cestě utahaní“, jsme vyrazili hledat přístupovou cestu na startovačky na vrcholu La Seranné.

Je to podlouhlý masiv 942 m vysoký s převýšením 700 m, který bývá od jihu nafukován od moře a díky skalnatému terénu je i dobrá termika. První pokus ve vesničke Coupiac prorazit si cestu nahoru pochopitelně nevyšel a po mnoha konverzacích s velice „dobře jazykově“ vybavenými Francouzi jsme nevěděli téměř nic. Nicméně díky intuici a štěstí jsme trefili správnou silničku a mazali 25 minut na kopec.

Lítání z upravených startovaček, nádherný hřeben, někdy i hustá termika se stali našim každodpoledním chlebem. Jarda si to tak oblíbil, že po osmi dnech létání, když s neustále zvednutýma rukama držel řidičky, si namohl ramenní vazy a nebyl schopen ani zvednout ruku nad hlavu. Ono řídit tři hodiny ten kus hadru nad sebou dá holt zabrat.

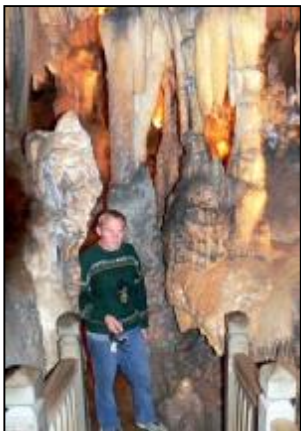

Venca byl našim dvorním kameramanem, fotografem a řidičem, který měl pořad hlavu plnou starostí, abychom mu někde neuletěli („...bože, jak já vás v této cizině najdu“).

Podobně, jak nás nadchlo lítání, tak i lezecká oblast Thaurac byla excelentní. Najdete ji nad městečkem St. Bauzille de Putois asi 8 km od campu. Představte si několik sektorů na ploše dvou kilometrů, kde je přes 400 cest (např. 69 pětěk, 198 šestek, 127 sedmiček..), cesty jsou dlouhé až 80 m, plotny, převisy, jeskyně – každý si určitě vybere.

Orientace stěn je převážně na jih, ale ani v plném létě toto nemusí vadit, protože nástupy jsou schovány ve stínu pod zakrslými stromy. Celá oblast je dobře vyboltovaná a pěkně zpracovaný průvodce se dá koupit za 15 euro v restauraci u vchodu do jeskyně Grotte Des Demoiselles.

A aby zájezd měl i kulturní vložku absolvovali jsme prohlídku této krápníkové jeskyně. Sice chtěli vlezny 8 euro, ale myslím, že tak vykulený oči za osmičku stojí. Prohlídka trvala přes hodinu a nestačili jsme se divit. Jsou to ohromné jeskynní dómy s mohutnými krápníky, kde cesty jsou vytesány do úbočí těchto domů a vy jenom zíráte a zíráte. Macocha a Démanovské jeskyně jsou hodně slabej odvárek.

Po deseti dnech pobytu jsme zjistili, že Jarda opravdu nezvedne ruce nad hlavu a Venca nesevěře dlaně. Zřejmě proto, že je nám dohromady 174 let a máme toho už dost. Naskákali jsme do auta, zamávali této boží oblasti a někdy zase...

Chřibský hnědák 2005

Pohled na Hnědáka ze zadní části startovacího pole

Pavčina Binková & Marta Balzarová

Starobrnno Brno

Hnědáka jsem strašně chtěla jet už vloni. Takže už od dubna jsem přemítala, kdo by se mnou byl ochotný jet letos. Velká radost, když Marta souhlasila – příliš jsem neřešila, že vlastně ani pořádně neví, do čeho jde. Říkala jsem si, že jak už budeme na závodech, nebude možno couvnout – a to bylo hlavní.

Asi tak měsíc předem jsme se začaly domlouvat na setkání a „tréninku“. Podařilo se nám jednou se sejít na stěně (!) a nakonec i uspořádat vyjížďku na kolech do Krasu tři dny před závodem. Jinak jsme si vystačily se všeobecnou domněnkou, že mě se docela daří na skalách, a Marta že má najeto na kole, takže nás obě potáhne... Po výletu do Krasu s patřičnou zátěží a mírným polezením jsem se nemohla den posadit a šíleně mě bolely záda. O dva dny později jsme ve vlaku směr Staré Město při strategickém plánování trasy zjistily, že Budačina je od ostatních skal opravdu daleko. Vůbec jsme netušily, jak závod zvládneme a na co máme.

Taktická příprava v předvečer závodu - pivo, rum a dobrá nálada..

V hospodě nás přivítaly bicepsy konkurentů, historky chlapů z Děčína, kteří se právě vrátili z obhlídky devadesátikilometrové trasy závodu a pochopení a vstřícnost pořadatelů. Objednaly jsme si pivo a rum a usoudily, že naší jedinou záchranou je taktika, do detailu promyšlená a připravená, a též, že je nejvyšší čas na ní začít pracovat. Navíc jsme se stále utěšovaly tím, že jsme jakousi raritou, neb se nenajde druhá dvojice holek, která by se do závodu vrhla. Tento taktický plán nám zhatila informace, že máme očekávat soupeřky v podobě dívčího družstva z Olomouce. Holky se objevily v hospodě kolem desáté. Měly pro dnešek na kole ujet docela dost, Lenka trasu (tuším) z Bruntálu do Olomouce a ze Starého Města na Břestek...

V deset večer dorazily na kolech naše konkurentky...

V ten moment nám bylo jasné, že v tomto závodě budeme bojovat opravdu hlavně samy se sebou. Krátce jsme pojaly návrh naše soupeřky opít a hned jsme se vrhly na jeho uskutečnění, holky však disponovaly pevnou disciplínou a tak se hned po seznamovacím kole odebraly pod širák – a my o něco později do stanu k rozhodčí Lee, protože jsme si nedovedly představit, že bychom měly tu ledovou noc strávit venku... Během večera jsme dospěly k poznání, že naše dosavadní příprava měla jisté trhliny. Za pomoci přítomných se nám je poměrně úspěšně podařilo překlenout: došlo k zapůjčení stanu a lana, vyrazení trasy a cest na většině skal, zajištění morální a psychologické podpory...

Ráno mě probudila nervozita, Martu pro změnu vyděsil nápis Start a Cíl, který čilí organizátoři mezitím stačili vztyčit a který jí připadal jak z jiného světa.

Odstartováno, slivovica vypita, a už bloudíme v lese sto metrů za hospodou. Všichni před námi najednou někam zmizeli, i ty skály. Tak ještě jednou obcházejme kopec a jsme skeptické. Funíme. Do sedáku se navlékáme pomalu, nejde nám do hlavy to šílené tempo ostatních dvojic v osm ráno a ještě bez strečingu... Zjišťujeme, že pětky jsou lezitelné, a troufáme si i na sedm mínus.

Hned na začátku změna plánu, nalezly jsme nečekané množství bodů – v devět jsme zpět před hospodou a napodruhé vyrazíme směr Barborka. Vyprovází nás nechápavě útrpný pohled Vedoucího Závodu. Hned po sto metrech slézám z kola a tlačím. Před sebou vyjeté stopy od kol ostatních, začínám vidět naši budoucnost bledě.. Utěšuji se zkušeností s tím, že rozjezdy jsou vždy nejtěžší. Vyčerpané dorážíme na Barborku, mám zde vyhlédnuté šestkové resty z minula a hravě je přelézám. Po tomhle povzbuzení padá i Skotská a Kůrovec, ta druhá údajně nejlehčí osmička v Chříbech, a nám narůstají body. I Marta se činí a rychle a bez řečí leze všechny naplánované cesty. Taktika precizní přípravy zdá se zabírá. Směr Osvětímány – zdravíme se s koněm a konzultujeme trasu našich cest s ostatními turisty – nemůžeme jim přece odmítnout tu trochu konverzace.

Osvětímány mě dostávají svou skrytou lesní krásou. Obě zabojujeme na Kozím vzdechu za pět, pak leze Marta svou první šest minus na písku a já zdolávám Jižní stěnu za 7-/7. V tu chvíli jsme na třetí skále a ač máme nalezeno dost bodů na to, abychom na ostatních skalách daly každá jen povinnou jednu cestu, máme ujetu pouhých patnáct kilometrů... A potkáváme první tři dvojice jedoucí z opačného směru – tedy ty, kteří už najeli přes šedesát kilometrů a objeli čtyři skály. Začínáme bojovat nejen samy se sebou, ale i s časem. Čeká nás ovšem nádherný úsek lesem na rozcestí U Klimenta a dál až ke

Zlobivé skále. Vyfuníme šílený kopec, mám dojem, že jsem skrz mlhu v hlavě ani neviděla skálu, na kterou jsme lezly. Směr Kozel – je blíž než jsem čekala a není na kopci! Naštěstí máme výmluvu – sedmadvacitku lano – takže se nemusíme pouštět do ničeho složitějšího než je cesta U buku za pět mínus. Vždycky při příchodu pod skály, které vidím (kromě Barborky) poprvé, nadšení a strašná chuť lézt..

Ale potřeba šetřit síly. Čeká nás obávaný úsek na Budačinu. Podle mapy vede většina trasy po rovině, ale nějak nám to nedává v kopcovatých Chříbech smysl. Zdá se, že trasa má nad námi převahu, když Marta přehlíží rovně pokračující (!) vedlejší silnici a místo toho odbočuje na hlavní tah na Brno. Domů! Po sto metrech se ale vrací a zdá se, že pokračujeme v závodě, v hlavě matematiku: je pět, tři hodiny do ukončení, před námi ještě aspoň 35 kilometrů a dvě skály... Přesto nás cesta na Budačinu příjemně překvapuje. Nádherná hřebenovka a parádní sjezd do údolí.

Před sedmou už se stmívá a my potkáváme kluky, kteří to už na stanovišti na příkaz shora zabalili a jedou shánět uhlí. Na naše prosby se s námi vracejí a my dostáváme cenné razítko za Starou převisovou (Mezi kozy nás skála nepustila). Kluci se nás už chtějí zbavit (nedivíme se jim) a tak nám tvrdí, že máme přesně potřebných 121 bodů. Souhlasíme ovšem s tím, že už je tma a nemá smysl hledat poslední, Košíkovskou skálu. A to jsme se na Leu celý den tak těšili! Chceme se tedy alespoň dopravit zpět po svých čtyřech kolech, je to zvláštní, necítíme se vůbec unavené. A i kdybychom byly, nedokážeme připustit potupu sběrného vozu. Lehčí o batohy vyrážíme na závěrečný spurt. Makáme a za hodinku jsme za bouřlivých ovací v cíli.

Diplomy přebíráme přímo od ředitele závodu, Marka Zavřela.

Lenka s Martinou dorazily nějakých dvacet minut před námi, ovšem vyšlápaly si na Košíkovskou a zpět si to daly přes pole, kopce a louky. A ještě se stačily stavět v hospodě na nanuka a špek (!) a prý též navštívit pohřeb! My ovšem důkladně oslavujeme svou prohru a jsme na ni patřičně hrdé...

Při pohledu zpět se výkony nezdaří tak děsivé či obdivuhodné. Ještě si ale dokážu vybavit to příjemné mrazení z toho, že jsme odhodlané to zvládnout samy, bez opory v mužském silném a světazběhlém protějšku, bez důkladnější znalosti terénu. A převládá euforie nad dokonalou souhrou komunikace aj síly... ač obojí má k vítězství daleko. Ach ta hrdost.

A to ještě teď, po více než měsíci!

Kopcom zdar! Pořadatelom obrovský dík a na Hnědáka hore skok!

Foto © 2005 Jiří Houba Chára a Petr Hlavsa

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – pravý břeh

Mlynářská cesta - Cesta za lubem IXa

(Mlynářská cesta se nachází v údolí Suché Kamenice mezi Mlynářskou stěnou a Řopikem)

17.8.2005

Vlastimil Peroutka, Pavel Henke

Trhlinou v západní stěně přes 3 kruhy na balkón. Zprava hranou na balkón ke 4. kruhu a podél hrany přes slaňovací kruh na vrchol.

Další várku nových cest v Labáku připravujeme do příštího čísla CAO News...

SLOUPEK ZASLOUŽILÉHO QUAKERA..

Je tady druhý sloupek zasloužilého quakera. Ani tentokrát vás nebudeme šetřit. Možná to bude ještě větší kouř, nežli minule. Zavedeme vás totiž do blízkosti Jizerských hor, do Rudolfova, na dva super eñoňů quaky. Vzducholodku a Čchokori.

Buzolu, mačetu a pro případ (téměř jistého) bloudění ještě svačinu sebou a vyrazíme...

Vzducholodka a Čchokori (K2)

Obě věže jsou velice dobře ukryté v lese nedaleko obce Rudolfov. Najít je není snadné už proto, že všude kolem Rudolfova se „povaluje“ plno dalších kamenů, pidivěziček a skalek, které čekají na své „objevení“. Často to znamená, že se natěšení vydáte do krutého kopce za vysněným cílem a až tady zjistíte, že to, co jste zahlédli mezi stromy jako mohutnou skálu, je jen další z řady bezejmenných žulových objektů. Ostatně, podobné je to v celých Jizerkách a mnozí z nás i v tom spatřují jejich kouzlo.

Kdo však vytrvá bude tentokrát opravdu odměněn. Věžičky, ač nevysoké, nejsou přístupné úplně zadarmo. To platí zejména o Čchokori, ze které se navíc nedá slanit (lépe řečeno není zde slaňák) a seskok by nemusel dopadnout nejlépe..

Další ze slibovaných odměn spočívá v tom, že budete jedni z mála LIDÍ-NA-TÉTO-PLANETĚ *), kteří stanuli na jejich vrcholu. Konkrétně čtvrtými na Vzducholodce a pátými na Čchokori.

Přičtete-li k tomu odlehlost, opuštěnost a místy téměř neprostupné houštiny, musí vám být jasné, že bez těchto lezeckých klenotů už nemůžete prostě existovat...

Vlevo Čchokori, vpravo Vzducholodka. Normálka na K2 vede levou hranou a pak mírně položenou stěnkou. Dopadíš nic moc..

Vzducholodka

Asi 200 m po proudu od Rudolfovské přehrady odbočuje lesní asfaltka se závorou ze silnice (směr Fojtka). Jdi lesní silničkou asi 1,5 km dokud nepřejde nevýrazný hřebínek - rozvodí. Po pravé straně, na hřebínku vysoko nad cestou, je vidět výrazná skála. Vzducholodka je od ní asi 50 m v SV svahu hřebínku. Na vrcholu je kniha a dobírací nýt, přes který je možno slanit.

Na Palubu 3; Dalibor Motl, 2004. Pravou částí náhorní stěny na vrchol.

Glajza 5; Dalibor Motl, 07/2004. V levé části SV stěny podél spárek n.v. Nejistěno, nepříjemný, hluboký dopad.

Pravé Křídlo 5-; Dalibor Motl, 2004. Stěnkou vpravo od cesty Na palubu šikmo na vrchol.

Čchokori (K2)

Čchokori (K2) se nachází asi 150 m od Vzducholodky v údolí. Na vrcholu je kniha, ale chybí slaňák. Budete se muset umět nějak dostat dolů.

Normální cesta 4; Jan Puš, 1995. Podél hrany stěnkou na vrchol.

* **SV stěna 7-;** Dalibor Motl, 2004. Středem SV stěny pomocí spárek, S hrany, pecky a výše přímo n.v. (neuhýbat doleva do N.C.). Nejistěno - hrozí dopad na balvany u nástupu!

Nervák 6+; Dalibor Motl, 2004. Podél šikmé poruchy v Z stěně na její konec, mírně vlevo a plotnou n.v.

S plotna (Žaludová sedma) 6-; Jan Puš, 1995. Plotnou na vrchol.

Mezi cesta 4; Herri, 21.6.2005. Nástup mezi "Nervákem" a "Žaludovou" přes chyty a plotnou n.v.

Čchokori – Stragomir rudolfovských hvozdů..

Přístup do oblasti: Z Liberce nebo Stráže nad Nisou do Rudolfova. Odtud pěšky viz výše.

Nejvýznamnější věž: K2 vyniká ušlechtilými tvary.

Možnosti prvovýstupů: Spíše na Vzducholodku, ale nic lehkého to rozhodně nebude.

Osvěžovny v okolí: V Rudolfově, Stráži, Liberci.

Zajímavosti a lezení v okolí: Celý Rudolfov, Jizerky..

Průvodce: Rudolfov od J.Doubravy. Bohužel bez uvedených dvou věžiček.

*) Na základě dostupných pramenů (vrcholová kniha, diskuse na LEZCI) se domníváme, že jedinými LIDMI-NA-TÉTO-PLANETĚ jsou **Jan Autsajd Puš, Dalibor Moták Motl, jistý Herri a Jiří Houba Čhára..**

STŘÍPKY..

Babí léto v Dubských skalách

Zřejmě proto, že během celého léta jsme si suchých a slunečných dní mnoho neužili, babí léto se nám to rozhodlo vynahradiť. Nelze se divit, že se v těchto dnech opět naplno rozezněly údery kladiv i Dubské skály.

Nezahálí místní **Luboš Martínek** a **Zdeněk Hubka** a zostra škodí i úderníci **Buky & Henke**®.

Ze září pochází například dvě jejich parádní cesty: Celofízis VIIc, RP VIIIa na Petrovu skálu (9.9.2005, Pavel Henke x Pavel Bechyně) a zejména cesta Hadraplán IXa na úchvatnou Husitskou věž (1.9.2005, Pavel Henke, Vlastimil Peroutka, Pavel Bechyně).

Tvrdá robota na Hadraplánu. Husitská věž, 1.9.2005

Úspěch slovenských jeskyňářů

Nová jeskyně Stratený potok

Igor Pap z Popradu, **Radek Macháň** z Dobšinej a **Juraj Szunyog** z Ružomberka objavili před nedávnem na Slovensku největší jeskyni za posledních dvacet let. Pojmenovali ji Stratený potok. K dnešnímu dni mají prozkoumané a zmapované asi dva kilometry, ale dá se předpokládat, že celý jeskynní komplex by mohl mít až deset kilometrů, čímž by se zařadil mezi deset nejdelších jeskyň Slovenska!

Do jeskyně, která se nachází v oblasti Dlhého vrchu ve výběžku Muránskej planiny, pronikli úzkým 17ti metrovým tunelem. Na rozšíření vchodu pracovali osm dní, deset hodin denně. Teprve pak se před nimi objevili nevídané prostory..

Celá akce však dostala hořkou příchuť, když trojici speleologů nečekaně obvinili ochránci přírody z porušování zákona. Podle nich neměli dostatečné povolení k průzkumu. Jeskyně jsou podle slovenské ústavy majetkem státu. Každou takovou „státní“ jeskyni chrání zákon.

„Porušil som zákon tým, že som objavil jaskyňu? Kedysi sa objavitelia prijímali na najvyššej štátnej úrovni. Dnes pôjdem do kriminálu? Ako chceme objavovať jaskyne, keď je do nich zakázaný vstup? A ako ich chceme chrániť, keď nie sú objavené?“ ptá se nevěřicně **Igor Pap**..

Podle www.plus7dni.sk

Rostislav Štefánek a THC

Sice je doba sklizně, ale řeč je tentokrát o cestě, nikoli rostlině..

THC je cesta na Protěžovou věž od známé dvojice, **Ondřeje Beneše** a **Tomáše Sobotky** (Dolní Žleb comp®). Vylezli ji 30.9.2002, její klasifikace je X1b.

V úterý 20. září cestu zopakoval **Rost'a Štefánek** z Děčína po necelé hodině nacvičování. Měsíc před tím přešel na stejnou věž další prásk Last minute Xc.

Rost'a se dlouhodobě řadí mezi naše nejlepší boulderisty i lezce. Stále je také autorem nejtěžšího boulderu v ČR (Autoportrét) i cesty (Papírový měsíc XIIa).

Tož, klobouk dolů... Rost'o, gratulujeme a ať Ti forma vydrží přinejmenším dalších pár let!

Propozice

XXXI. ročníku

horolezeckého orientačního běhu

- Pořadatel:** Jaromír a Jana Pospíšilovi
Datum konání: neděle 23. 10. 2005
Shromaždiště: Dolní Prysk, autobusová zastávka 1km od křižovatky za Českou Kamenicí
Prezentace: od 8:00 do 8:30 hod. na shromaždišti
Start: 9:00 hod. = čas 0:00
Kategorie: muži, ženy (Místo věkových kategorií budou uplatněny opravné koeficienty od dosažených 30-ti let)
Vybavení: busola, oděv a obuv pro běh terénem, mapník, sedák, osmu, karabinu
Startovné: 30,- Kč
Dodatek: nejedná se o závody, ale o měřený trénink !!!

Zdraví vás a zve Jaromír

Horolezecké nože

Zleva doprava:

1. Carabiner National Geographic, cena: \$59.95, váha 71 g
2. Schrade Knives Simon (SS1), cena \$17.95, váha 26 g
3. Schrade Knives Simon (ten samý zavřený)
4. Petzl Spatha (S92s), cena \$19.95, váha 50 g

Cyklistická časovka do vrchu

Nebočady - Buková hora, 20.9.2005

Za slunečného a pozdě letního úterka se sešlo několik nadšenců v Nebočadech před roztomilou hospůdkou „Na Kovárně“. Oproti uplynulé jarní časovce nebylo účastníků mnoho. Jelikož mě náhlá zádová indispozice vpravila do role startéra, časoměřiče a řidiče doprovodného vozu zároveň, rozhodli jsme se startovat v intervalech po 1 minutě.

První odstartovali **manželé Petříkovi**. Naplnění informacemi o trase vyrazili do souboje s časem v 16.10 hod. Po odstartování všech ostatních i pozdě přichozích jsme se přesouvali na vrchol Bukovky. Cestou bylo zajímavé pozorovat sjíždění a předjíždění závodníků. Interval byl zvolen dobře.

Po dojetí k cíli jsem zjistil, že startující nováčci budou asi bludní Holanďané, protože ty jsem nikde nemíjel. Usadil jsem se v cíli a již po několika minutách přijíždí **Martin Měkota** a po něm **Honza Jordák**. V součtu časů oba obsadili nejvyšší příčky v opačném pořadí. Na bronzovém stupínku je po chvíli doplnil **Pavel Kolorenč ml.** A přijíždějí další, mezi nimi i jediná žena **Ilona Škállová**.

Když už všichni účastníci vyslechli výsledky a závěrečné „AHOJ PŘÍŠTĚ“, objevil se **Jiří Petřík**. Jeho manželku jsme potkali až v Příbrami.

Ale to už jedeme rychle dolů s vidinou oroseného pivka. Když přejíždíme koleje v Babetině, vidíme, že o kus dál stojí jakési auto v protisměru a u něj zkrvavený vítěz časovky **Honza Jordák**! Mladá obětavá řidička Honzu ošetřovala. (Nehodu mu nezpůsobila, jen zastavila, aby pomohla. Mimo ni Honzu předtím míjela tři auta bez povšimnutí.)

Poděkovali jsme záchránkyni, naložili vítěze a vyjeli směr chirurgie Děčín. Tam nás odkázali na ORL. Spravily to mašličky z náplastí a doma ledování (viz obr.).

Časovka se jinak vydařila, vítěz si ji užil, i když jej pak asi pořádně bolela hlava...

David Dáda Nehasil, HO Boletice

Časovka do vrchu – výsledková listina

20.9.2005

Poř.	Jméno	Oddíl	Ročník	Čas
1.	Jan Jordák	CAO Děčín	1981	39,02
2.	Martin Měkota	Panelák Starák	1969	40,35
3.	Pavel Kolorenč ml.	Hulho Team	1986	42,29
4.	Petr Štěpán	ASK Děčín	1973	42,54
5.	Ilona Škállová	CAO Děčín	1963	48,37
6.	Petr Vlček	KOB Děčín	1964	51,04
7.	Igor Galus	Alternátor DC	1973	51,50
8.	Pavel Kolorenč st.	Hulho Team	1951	53,38
9.	Jiří Antoš	Alternátor DC	1972	54,07
10.	Jiří Petřík	Sněžník	1952	1,16,19
11.	Jana Petříková	Sněžník	1964	nedojela

E-mail od Honzy Jordáka den po závodě:

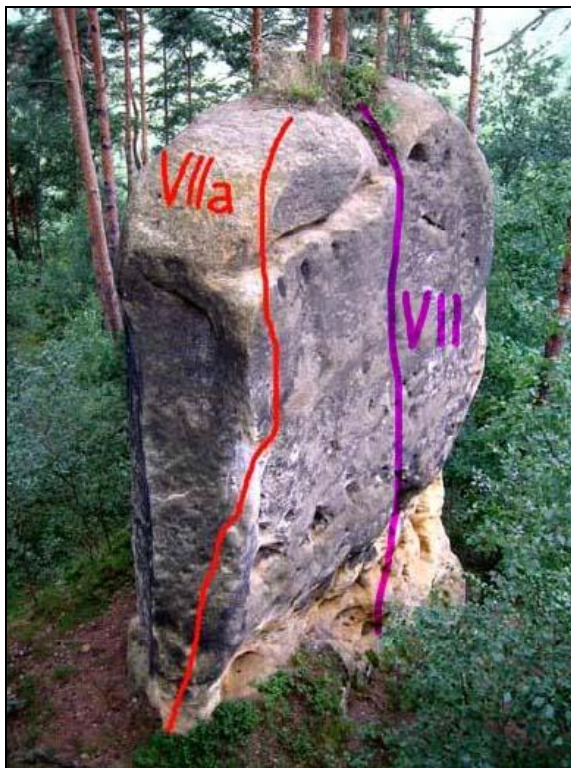
„...tak včera mě začalo bolet ještě za krkem, mám to nejak hnutý. Dneska jsem dostal límec. Začíná k sobě přicházet rameno a koleno. Dostal jsem neschopenku. Ještě jednou díky Ilče a Davidovi. Honza“

Ještě k Dírkaté věžičce

(Sloupek zasloužilého quakera v minulém CNeS)

Na její vrchol vedou od 28.9.2005, po návštěvě P. Bukyho Henke a mé maličkosti, již cesty dvě (ta druhá udělaná sportovně, jde tam dobrá smyčce). Prostě nám to přišlo tím Vlla moc vlhké a „o hubu“, tak jsme radši udělali cestu novou. Nová cesta za VII se jmenuje Quakerská a až věžičku někdy někdo navštívíte, pochopíte proč. Víc napovědět nelze.

Gratulujeme ale autorovi snímku k perfektnímu nafocení tohoto lužickohorského klenútku (myšleno naprosto vážně).

P. Pítrš Kočka, CAO Děčín

A ještě jednou kvakeři...

(Výtka k minulému kvakerovu okénku - Skalám u Rynoltic.)

„Věže u Rynoltic mají místně ustálené české názvy, a ty většinou neodpovídají otrockému překladu z němčiny. Nikoli Polesínský kámen, ale Slon, nikoli Voják a První trpaslík, ale Kůň a Hřib..

Co je to od Sasíků za nápad napsat cesty jako prvovýstup, když mají dvojkovou obtížnost a vedou po vysekaných stupech?! (Navíc cest, které tam byly odjakživa - dle vyprávění první postsudetské mládeže trávicí prázdniny v přílehlých hvozdech.)

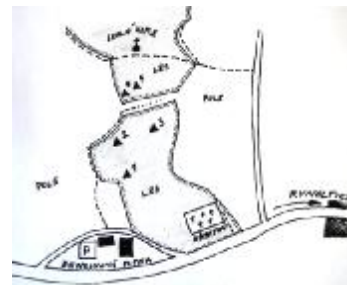
A ještě: To, že straší na turistických mapách blbosti, ještě neznámá, že je musíme překreslovat i do plánek věží - tedy odbočka do Polesí u Rynoltic je úplně jinak. Takhle tudy vedla do roku 197?

(Což mapaři zřejmě nějak nezaregistrovali..)

No nic. Tak jsem tě trochu sepsul.

A teď chvála: Nenech se znechutit brbláním a piš a vydávej! Nic tak neprozárí deštivé pondělí jako mejl z Děčína s překrutně objemným pédeefkem s CAO News...“

Lukáš LukasB Bludský, HO Humanita Praha

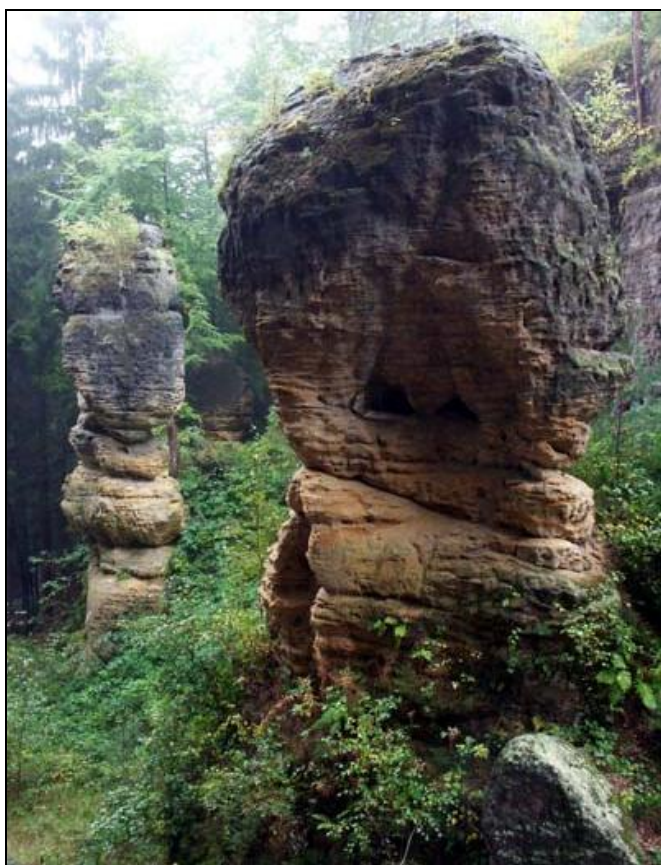
Reportáž z fajn dne

aneb když chčije úplně všude...

Ve čtvrtek 29. září jsme ve třech vyrazili do Dubských skal. Po ránu to vypadalo asi tak, jako na tomto obrázku: (obr.1)

Ale v Planém dole to už bylo lepší: (obr.2)

Místo lezení jsme se spíše kochali krásami skalních oken (obr.3) a úžasných břečťanoidů **Břečťan popínavý (Hedera helix)* – zajímavost: na kvetoucích větvích listy kopinaté (viz detail), na sterilních 3 až 5-ti laločné (vše na jedné rostlině)! (obr.4),

někde ale i malinko skákali a přepadávali (obr.5),

abychom nakonec skončili v hospůdce u pivka (obr.6).

Prostě fajn den...

Aktéři:

Pavel Buky Henke, Sláva Krob a Petr Pítrš Kočka

Mezinárodní horolezecký filmový festival

Teplice nad Metují, malebné městečko v Broumovském výběžku, vstupní brána do Teplických a Adršpašských skal, se staly ve dnech 26. – 28.8.2005 dějištěm XXII. Mezinárodního horolezeckého filmového festivalu. Krásné počasí, skvělá nálada, přes den lezení po skalách a večer pak sledování vynikajících filmů o horolezectví. Tak lze charakterizovat perfektně vydařený srpnový víkend.

Filmová představení se konala od 10 hodin dopoledne až do půlnoci. Střídavě na třech místech - v kině, ve škole a na hřišti zde bylo v průběhu tří dnů promítnuto více než 35 filmů s horolezeckou tematikou.

Viděli jsme jich však jen část, neboť blízkým skalním věžím prostě nešlo odolat. Těch pár shlédnutých snímků ale stálo za to. Jeden lepší než druhý. Filmy nabitě životní filosofií, adrenalinem, sportovními zkušenostmi a krásnou přírodou měly jen pramálo společného s těmi komerčními, které známe z našich televizních obrazovek. No prostě perfektní, perfektní, perfektní. Člověk odcházel z kina vnitřně obohacen a měl čistou hlavu. Sláva jejich tvůrcům. Příjemným zpestřením byly i dvě mimořádně zdařilé fotografické výstavy „Lezci na českém písku“ a „Světy pod Pamírem“, instalované v objektu Obecního úřadu. Festival v nás zanechal hluboké zážitky a proto: za rok opět nashledanou...

Jaroslav Kukla, „ROT SPORT“

Daniel Andrada a další devítka...

Španěl **Daniel Andrada** (na snímku), o kterém jsme psali už v květnovém čísle CAO News v souvislosti s jeho přelezem cesty La novena enmienda 9a+/9b dal o sobě opět vědět přelezením další cesty klasifikace 9a. Cesta nese název El intento a nachází se ve španělské oblasti Cuenca.

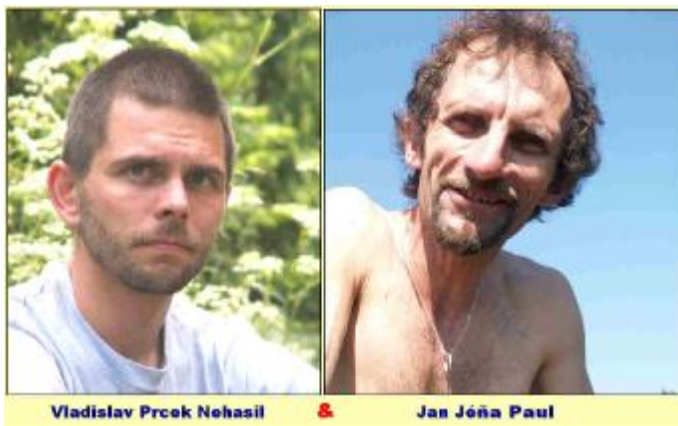
Andrada opakuje i cesty již dříve přelezené a stále se pokouší o další dvě 9b..

Šarlatová koupel

Labské údolí, pravý břeh, masiv Rodná hrouda. Druhá délka přes asi třímetrový stropovitý převis vyšla na Jěňa, Prcek jistil u kruhu. Jěňa dolezl pod převis a pustil se do střechy. Když už držel hranu, založil smyčku, ale cvaknout ji už před posledním krokem nad hranu převisu nestačil. Zřejmě povolil chyt nebo ušlápl stup a Jěňa letěl po hlavě několik dlouhých metrů k Prckovi. Narazil hlavou do stěny a zůstal viset s krvácející hlavou a v chvilkovém bezvědomí na laně. Prckovi se podařilo společně spustit pod skálu a pak ho i dovést vozem do děčínské nemocnice na chirurgii..

Po roce a pěti dnech stojí 28.9.2005 Jěňa s Prckem pod Rodnou hroudou opět. Přes převis jde tentokrát v blembáku Prcek a daří se mu zavrtat kruh. Pak už cestu bez větších problémů dolézají, přesto jim zabrala téměř celý den. Nová cesta za VIIIc je na světě. Jmenuje se Šarlatová koupel...

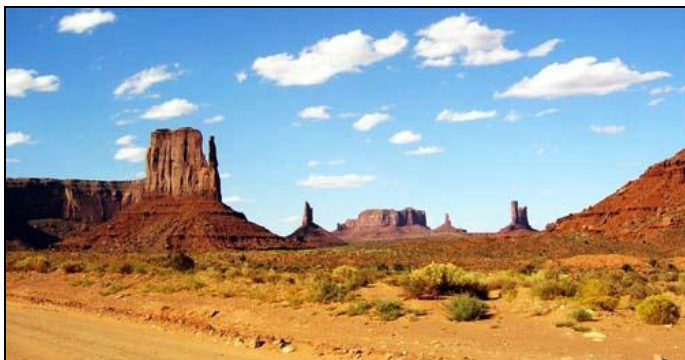
Vladislav Prcek Nehasil

Jan Jěňa Paul

Foto archiv CNS

Jirka Chose Šťastný v U.S.A.

„Nazdar Jirko, tak jsem se vrátil z třítydenního pobytu na divokém západě a dojmů a fotek je tolik, že bych zaplnil mnoho stránek časopisu. Zatím tedy podám alespoň telegrafickou zprávu a do příště sepíšu nějaké podrobné reporty o nejvýznamnějších počinech, které si to myslím zaslouží.“

Z původního záměru vylézt na El Capitana v Yosemitech sešlo hned druhý den, kdy jsme zjistili, že technické lezení jsou opravdu jen upgrade-ované výškové práce (jak se kdosi nedávno trefně vyjádřil), a ty že nás zadarmo dělat nebaví. Raději jsme si vylezli krásnou (volně lezenou) cestu Snakedike na Half dome, kterou mohu vřele doporučit všem pískařům.

Z Yosemite jsme podnikli „Velký okruh“ po národních parcích na západě USA (Arches, Canyonlands, Monument Valley, Canyon de Chelly, Zion, Death Valley, Sequoia). Z významnějších počínů bych vybral sestup do Grand Canyonu a opětovný výstup za jeden den (hloubka 1500 m) a výstup na Mount Whitney – nejvyšší horu kontinentální části USA za jeden den (převýšení 2000 m)..

Ahoj Jirka Chose Šťastný“

Padesátka Miroslava Mikyšky

Míra Mišák Mikyška (na snímku), autor několika odvážných cest na pravém břehu a dále "první vlajkonoš", na svém ranči poblíže KarlsBadu v září oslavil padesátku. A nenechte se zmást! Na písku ho ještě potkáte!

Mezi jeho nejznámější cesty patří např. Mozková operace VIIIb na Skříň, Quasimodo VIIIb na Klášter, Drastissima VIIIa na Špičák, zmiňovaná Cesta vlajkonošů VIIb na Velkou Baštu a další..

Čao Jiří Petříní Petřík

Action Directe má další přelez!!!

Je to tak! V pátek 13. října 2005 se k prestižnímu seznamu pěti jmen, pod legendární cestou Action Directe, připsal mladík z Britských ostrovů jménem **Richard Simpson** (na snímku).

Action Directe 9a na Waldkopf ve Frankenjuře je mistrovské dílo famózního **Wolfganga Güllicha**. Sice první „devět áčko“, ale i dnes vysoce respektované. Kromě něj cestu zdolali už pouze **Alexander Adler**, **Iker Pou**, **Dave Graham**, **Christian Bidhammer** a nyní, jako první Brit, **Richard Simpson**..

Inu, jak říká **Jarda Uher**, furt se musí něco dít...

A další...

Pouhé dva dny na to, v neděli 15. října 2005, si připsal sedmý přelez jeden z nejlepších boulderistů světa **Dai Koyamada** z Japonska (na snímku).

Zasvěcení hovoří, že cesta Action Directe spočívá v jedenácti krocích a tedy je vlastně spíše boulderovým problémem, byť ne těsně nad boulderátkou. Pro značné nebezpečí poranění prstů, není tato cesta zkoušena tak často, jako jiné v této obtížnosti.

Velký Wolfgang by měl z cvrkotu na svém vedléle jistě radost..

Brus, brutus, brutátus Xa AF

Petr Špek Slanina a **Standa Vagón Šilhán** dokončili ve čtvrtek 6. října 2005 letitý projekt v severovýchodní stěně Daliborky, nalevo od legendární Smitkovo Kouřové stěny. Cesta dostala výstižný název Brus, brutus, brutátus a její klasifikace je Xa AF.

BRUS, BRUTUS, BRUTÁTUS Xa AF; Petr Slanina (jištěn), 6.10.2005. V levé části SV stěny trhlinou k 1. kruhu, zleva (2. kruh) k sokolíku a tím ke 3. kruhu. Stěnou ke 4. kruhu a vlevo spárkou na vrchol.

Petr Špek Slanina v cestě Brus, brutus, brutátus Xa AF.
Foto © 2005 www.hruboskalsko.cz

Umělá stěna v Srbské Kamenici

Od října opět otevřena lezecká stěna v Zelené hospodě v Srbské Kamenici. Otvírací doba je prozatím Pá – Ne 17 – 21 hod, od listopadu St – Pá – Ne.

Do vyčerpání zásoby chytů je zde možnost, postavit si vlastní cestu!!

Petr Kočka, CAO Děčín

Takové běžné ranní venčení psí smečky.. (24.9.2005 v Prostředním Žlebu)

Sluníčko se líně vyhoupllo přes hranu údolí a první paprsky se zapíchlly do mlhy nad řekou. Chystáme se se Zdenálem do Bielatalu nebo Ostrova. Jak se nám bude chtít. Než naložím do auta obě fenky, jdu s nimi ještě na chvíli do lesa.

Vracíme se po cestě a proti nám cyklista s kletrem na zádech zostra dupe do pedálů. No jasně! **Pavel Černý**. Pavouk zastavuje a dáváme se do řeči. Je ještě plný dojmů z pěkného OS Manu Chao za Xa. Povídáme uprostřed silničky vedoucí do Dolňáku, mácháme rukama a za námi staví auto. „Nazdar chlapi!“ **Pavel Pájka Rýva**. Staví a hned vykládá Pavoukovi žhavé detaily o svých nejnovějších prvovýstupech a řeší kruhy. Přístupová cesta do Dolního Žlebu je ucpaná a přijíždí další auto. Už z dálky je za volantem vidět široký nezaměnitelný úsměv. No jasně, **Jirka Prcas Slavík**! Je natěšený do skal, tak jen prohodí pár slov a peláší dál. Sluníčko začíná nesměle hřát, tak se loučíme. Pavouk se ještě zubí pod vousy: „Myslím, že se stejně za chvíli s někým svezu..“

Měl pravdu. Než dojdou těch pár metrů před barák, valí to ve své dodávce **Ríša Litochleb**.

Zdenek už čeká s báglem venku, nakládáme psí smečku a smějeme se na další dvě auta lezců frčících za lezením do sluncem rozzářeného Labáku.

Babí léto a krásný lezecký den je před námi..

-jch-

Na procházce po VIIIc

Bolestivě natažený loket po pádu z kola vyhnal nakrátko **Pavla Černého alias Pavouka** z jeho oblíbených desítek. (Při pádu z prudké stráně se instinktivně zachytil rukou za větev a zůstal viset na stromě..) Musel si tedy vybírat jen „lehoučké“ cesty, kde levou ruku nepotřeboval, jako třeba při OS přelezu cesty Obrazy slavných VIIIc na Starou Václavskou stěnu nebo při prvním OS po téměř deseti letech (a prvním českém přelezu vůbec) Západní hrany VIIIc na Matzseidelovu stěnu..

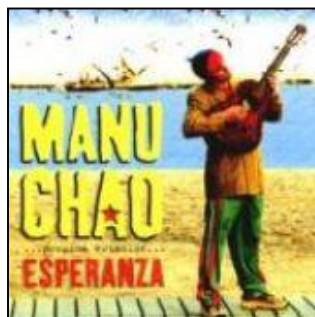
Krásná podívaná, jde-li někdo na procházku do VIIIc..

Pavel Pavouk Černý se zabandážovaným loktem ráno na vrcholu Stříbrného rohu na den přesně 100 let od prvovýstupu...

Foto © 2005 Jiří Houba Chára

Manu Chao Xa OS !!

Pavouk už je opět fit. Výmluvným důkazem, že zraněný loket se už uzdravil, je Pavoukovo OS cesty Manu Chao Xa na masivu KY-KA-MA v Srbské Kamenici, kam si vyrazil koncem září ve společnosti **Jindřicha Hudečka, Petra Laštovičky a Ríši Litochleba**. Činili se všichni, KY-KA-MU oblezli těžkými cestami téměř celou..

Manu Chao IXc, RP Xa. 22.6.2002, **Petr Špek Slanina** x **Jiří Prcas Slavík** x **Jiří Cikán Novák**. Jako "Atlantis" k 1. kruhu. Doprava stěnou ke 2. kruhu. Dále pod převis a jím přes 3 kruhy k 8. kruhu cesty "Atlantis". Tou na vrchol.

Svinčo nám poslal krásnou báseň od záhadné poetky:

*„Ahoj Jirko,
dostal jsem povolení ti poslat trochu horopoezie od jedné mladičké básnířky s korálky nad kotníky. Nesmím však prásknout, kdo to je.
Takže snad monogram napoví. Měj se! *M**“*

Básnička pro naši novou cestu

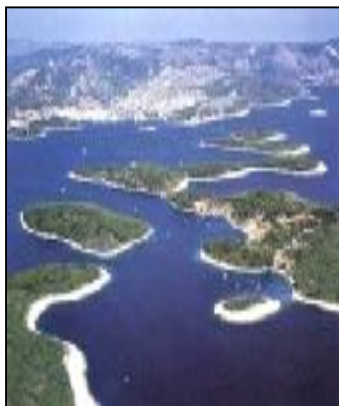
**Když pod „NI“ přijdeš
s kouskem provázku,
tu krásnou linii v ní najdeš,
může začít hra na lásku.**

**Ty vtlučeš do ní život
a stříbrným šperkem jí ozdobíš,
jen tak se s ní mazlíš,
ale jestli chce to i ona
se nikdy nedovíš...**

N.Y.S.K.

Lezecky neznámý Hvar

Jitka Skálová z CC Dubí se po několika Itáliích a Franciích – Monacu vydala s kamarády na, pro většinu neznámý, Hvar:

„OK, tak je to tady... Zítřejší skáče do auta a vyrážíme směr Hvar. V posledních dnech dost často sleduji počasí na internetu a zatím to vypadá, že je na Hvaru rozhodně líp, jak tady. Všechny tři karty k foťáku jsou vymazány, baterie dobity, blok s tužkou připraven... Dokonce i takové drobnosti jako cestovní pas, výměna peněz atd. proběhly, takže teď už si dovoluji říct, že fakt vyrážíme...“

Tak ať tady nezmrznete a já se určitě ozvu. Pěkné Babí léto, Jitka Skálová“

Kdesi v Utahu

Moc pěkné fotografie přinesl ukázat **Petr Kučera** z CAO Děčín. No a my se ptáme – poznáváte místo, které Petr na jedné z nich zvěčnil?

Nevíte? No, nechce se věřit, ale jsou to Skály u Radvance (!), normálně nezajímavé, solivé skalky, zcela utopené v hlubokém lese. Nyní je však les čerstvě vykácený a lezcům se naskýtají téměř šokující pohledy, jak ty „kvaky“ vypadají vlastně pěkně..

Vlevo je rozložitý **Škuner**, vpravo fotogenický **Piráť**..

Foto © 2005 Petr Kučera

Bořeň - Podzimní lezení 2005

O víkendu 7. až 9. října 2005 proběhl na Bořni mírně jubilejní XV. ročník horolezeckého srazu „Podzimní lezení 2005“. Protože do poslední chvíle nebylo jasno, jak to vlastně vypadá s tábořištěm na jihu, neposílaly se ani pozvánky. Přesto se nás sešlo, podle srazové knihy, 37 lezců a víkend se nadmíru vydařil. Krátké ohlédnutí bude v příštím čísle **CAO News**..

Foto © 2005 Ladislav Vörös

Dvě svatby stačí, drahoušku..

V sobotu 24. září, řekli si své **ANO** hned dvě lezecké dvojice:
Jana Jíchová & Vlastimil Domes, oba z CAO Děčín

a

Pavla Vlasáková & Karel Pilch, ona z HO USK Slávie Ústí nad Labem, on z HO Tisá.

novomanželé Domesovi & novomanželé Pilchovi
Milujte se a smejte se..

GRATULUJEME a držíme palce..

Jubilea v měsíci říjnu

Pěkné kulatiny oslavila v neděli 2. října **Jaroslava Černá** a „pětadvacítka“ oslaví 21. října náš nový člen **Jakub Martinec**.

Přejeme Vám hodně zdraví a přátel – kde jsou přátelé, tam je i hojnost.

Redakce CNS

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

ŘÍJEN 2005

- 1.10. Jan Jordák, CAO Děčín
- 2.10. Jaroslava Černá, CAO Děčín
- 4.10. Jan Horáček Horák, CAO Děčín
- 5.10. Kateřina Pánková, CAO Děčín
- 5.10. Václav Tarzan Storzer, HO Doprava Děčín
- 7.10. Veronika Schumi Krčilová, CAO Děčín
- 9.10. Slavomil Krob, HOKET Praha
- 16.10. Miloslava Fróna Bělinová, Povrly
- 21.10. Jakub Martinec, CAO Děčín
- 29.10. Jaroslav Horáček, HO TJ Doprava Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme - dostatečnou porci radosti ze života, lásku a humor, pořádnou dávku zdraví a velké množství štěstí...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 22.10. **Zavírání Skaláku.** Slavnostní ukončení lezecké sezóny. Akce pořádaná HO Český Ráj.
- 23.10. **HOCYBOJ.** Plná verze oblíbeného HOCYBOJe. Jedeme bez kontrol z Příchovic (nocleh zajištěn) na Labskou Stráň. Info Myšák, Uher
- 23.10. **XXXI. roč. HOB.** Dolní Prysk, start v 9.00 hod, viz propozice. Info Jaromír Pospíšil
- 29.10. **Rozlučka s letním časem.** IV. ročník, Dolní Žleb, lezení, večer smuteční obřad v rest. U Kostí..
- 2.11. **Schůze CAO Děčín.** Pravidelná členská schůzka v restauraci Na Kocandě v Děčíně Starém Městě..
- 5.11. **Poslední slanění Horoklubu Chomutov.**
- 6.11. **Běh Labákem.** Tradiční cross údolím Labe. Muži cca 17 km, ženy, děti a veteráni trat poloviční.
- 26.11. **Poslední slanění CAO Děčín.** Horolezecká chata v Dolním Žlebu.
- 2.12. **Mikulášský NOB.** Mapa Klobouk (Nad Binovcem).

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Chosého Amerika
- O cestě po Rumunsku od Petra Kočky
- Nové cesty a Okénko zasloužilého QUAKERA
- Nebudou chybět ani ostatní pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 9.11.2005!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Na klubové časovce do vrchu se nečekaně objevili **Petríkovi** z Prahy a statečně se porvali s nástrahami trati..
- **Petr Kočka** chystá povídání o Rumunsku. Ne o lezení, ani ne moc o chození, anóbrž Off-road s Landroverem a 4 endurama. Ale určitě o lidech, horách a úžasné přírodě..
- Přišla zpráva od Pískovcové frézy: Jubilejním výstupem ke 100 výročí vylezení Velkého Pravčického kuželu „Starou cestou“ jsme přišli vzdát holt prvním, kteří tento vrchol pokořili. Sobota 8.10.2005 v 8.00 hod. **Jörg Nesheida** a **Karel Bělina** (střídavě)..
- A přišel také hodně smutný článek o nepochopitelném a nechutném chování **Karla Běliny** v Rájci (více příště)..
- Na Božni se nečekaně objevil **Karel Hofman**. Přijel s kamarády, manželkou a dvěma dětmi. Malé Markétce jsou tři měsíce..
- Babí léto se vydařilo. V Labáku to chvílemi přímo vřelo a tak není nouze o mnohé novinky. Už je zpracováváme..
- **František Žid** a **Kuba Martinec** dokončili práce na nové oblasti. Hotový je již i průvodce. Horečka stoupá :o)
- Do Ptačích stěn zabloudil **Petr Viták** z HO Český Ráj. Přešel si pár cestiček a pochvaloval si rozlehlost a množství cest..

Heslo na tento měsíc:

**První vylezl sólo 7b+!! Druhý udělal prvovýstup na K2 za jediný den!!!
Také třetí lezec byl čtenářem CAO News..**

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 2. LISTOPADU 2005 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III..

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!